

Klockan är halv fyra och vi ha tillryggalagt nära 6 mil då den välsignade fåran plötsligt upphör eller försvinner under flacka sanddyner. Lastbilen har fastnat och kommer ej ur fläcken. Från dess krön spejas och spanas med kikare åt alla håll. Överallt sand, sand, sand. Ett hav av dyner mot väster, nordväst och norr! Som en avisobåt får personbilen söka efter en framkomlig passage. Men ingen finns och vi vända om åt öster en och en halv mil och uppslå läger. Från denna punkt skola vi spana nästa dag. Det är Ghaschun-gobi, en av jordens ödsligaste öknar som satt en gräns för vårt framträngande mot väster.

Kvällen är klar, stjärnorna gnistra med elektrisk glans, ej ett liv synes, inga spår av vilda djur, inga växter utom det fåtal torra tuvor, som stå kring tälten. På alla håll utbreder öknen sin gåtfullhet.

Spaningsfärder åt norr och söder den 15 november leda till intet. Den välsignade fåran från föregående dag har varit bedräglig och framstöten mot Ghaschun-gobi har berövat oss en betydande del av vårt bensinförråd.

Sex vilda kameler sågos och ofredades icke. Ett par gånger passera vi små förtorkade saltsjöar, vita som snö. Flera gånger synas de vilda kamelernas upptrampade stigar till källor, som endast öknen's irrande skepp känna till. Här finnes ej ett spår av organiskt liv.

Vi återvända till vårt gamla bilspår — skola de vilda kamelerna våga att korsa dessa gåtfulla, djupt inskurna fåror i marken, ett alldeles nytt och okänt drag i deras fridlysta hemland? De känna varje sten,